

и, право ти куме въ очи: „Какъ отива вашата работа?“ попита и ми смигане да се сѣтжъ каква работа. И толкова защитвѣ, за да ископчѣе нѣкоя дума. Азъ станахъ вирь-вода, додѣ бѣхъ съ него... Мене ме възди: тоя про-клетникъ е подушилъ.

— Дяволъ да го земе тоя погански синъ, каза Мичо ядосанъ; — родинна ми е, но се гнусжъ, като отъ лешъ.

— Колко майки е расплакалъ тоя извергъ! каза попъ Димчо; — който го прѣмахне, до шия да бжде въ грѣхове затънжлъ, ще стане чистъ, като ангелъ прѣдъ Бога... И попъ Димчо навире благочестиво една плоска съ ракия, която извади изъ пазвата си, па ѝ подаде на Странджова.

Въ туй врѣме чукна се силно вратата.

Всичкитѣ трепнахж. Призракътъ на едно прѣдателство се испрѣчи прѣдъ тѣхъ.

Соколовъ грабнж револвера и се затече при вратата.

— Кой тропа? попита той.

Единъ тихъ гласъ се обади: — Отворете!

— Замановъ дохождѣ, пошъннж булка Мичовица.

Колкото ниско и да се казахж тия думи, зловѣщото име стигнж до ушитѣ на членоветѣ. Тѣ настрѣхнахж.

Докторътъ замѣтнж пакъ вратата и отиде при ку-ностаса и раствори едно писмо да го чете на кандилото.

Подиръ една минута, той се извърнж къмъ дружината съ твърдѣ измѣнено лице. Бузитѣ му сж бѣхж почти слѣпнжли отъ уплашване и прѣхласване. На всичкитѣ се прѣмѣтнахж сърдцата.

— Издайничество? питахж всичкитѣ очи.

— Какво е това писмо? попита Огняновъ.

— Наше писмо, което завчера испратихме за Панаягюрския комитетъ; връща ни се сега. Нѣ, сами вижте отъ кого.

И той подаде писмото на Огнянова.